

Csihák György (Zürich/Budapest):
**Korai történelmünkről – a huszonegyedik
század elején**

*Úgy látszik, a magyarnak hiába írták a történelmet.
Nem okul semmin. Még csak saját kárán sem.*
Kossuth Lajos

*A részek érthető logikája,
még egyáltalán nem bizonyítja az egész értelmét.*
Goda Gábor

*Nem vagyok én több, mint a kolompszó a gyepes dűlőkön,
könnyű rőzsefüst a magyar mezők felett.*
Móra Ferenc

Hej, rege rejtem! Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, aki bebizonyította, hogy a párhuzamosak soha nem találkoznak és az emberek szilárdan hitték évezredekken át. Aztán jött egy másik ember, aki bebizonyította, hogy a párhuzamosak találkoznak, metszik egymást, sőt kétszer is. Mert a tudomány – *halad!*

A magyar nyelv nem szereti a többes számot: nálunk a nadrágnak két szára, a madárnak két szárnya, a vonatnak két sine, nekem két kezem és két lábam van. Sokat mérgeződtem, amikor bevezették, hogy a „tudományoknak”, a történelemtudományoknak”, a „zenetudományoknak”, a „földrajztudományoknak”, „satöbbitudományoknak”. A tudomány ugyanis egy és oszthatatlan. *A tudománynak viszont vannak ágai.*

A tudomány felosztható elsősorban természettudományra és társadalomtudományra (nevezik bölcsészetnek is). Az ember, mint természeti lény *tárgya* az egyiknek és mint társadalmi lény *tárgya* a másiknak, tehát a tudomány mindkét ágának. A természettudomány világa valamivel rendezettebb, mint a társadalomtudományé, ezért kijelentései néha hitelesebbek az utóbiénál. Ebbe mindjárt belebotlottunk, amikor egyesületünket útjára indítottuk.

Elhatároztuk, hogy Zürichben havonta magyar történelmi tárgyú előadásokat rendezünk. Az első időben szívesen hívtuk az ottani egyetem oktatóit, akik szívesen is jöttek. Történt egyszer, hogy meghívtuk az „Altertum” professzorát, aki kijelentette, hogy nem jön hozzák, magyarokhoz előadni, mert *nincs magyar az „Altertum”-ban*. Szótárunk azt mondja erről, hogy ez az ókor. Az Encyclopaedia Hungarica szerint az ókor a történelemelőtti kor után következik és az Újkorig, a Nyugatrómai Birodalom bukásáig (476), - egyesek szerint Atila haláláig (454) tart. A történelemelőtti kor pedig „az emberiség hiteles írott történeti forrásait megelőző időszak”. Ezek szerint – és nyilván a történelemtudomány álláspontja szerint – *az emberi történelemnek ezen időszakában - magyar nincs*. Márpedig mi voltunk. De hol?

A genetikus Semino és társai szerint (SCIENCE, 2000. november 10. 1155-159. oldal) bennünk, kárpát-medencei magyarokban van a legrégebb (40-35 ezer éves) európai haplotypus

(Eu19), mégpedig Európában a legnagyobb arányban (60 %). Nem egész húsz év múltán, magyar genetikusok mondják, hogy az az ember már rég nincsen sehhol – különben is minek a mi történelmünket olyan messziről kezdeni? – noha ők ma már százezer, sőt millió évekket dolgoznak, amikor az emberi történelemmel foglalkoznak. Márpedig foglalkoznak – miáltal a természettudomány egy új ága igen sok jogot igényel magának – a társadalomtudomány szakterületén.

A történelmet világszerte Marx szerint tanítják. Őt az európaiak érdekelték, de felismerte az „ázsiai termelési mód”-ot is, ám nem foglalkozott vele. Mi ez utóbbiból származunk, amit napjainkban *lovasműveltség*-nek neveznek világszerte. Származásunknak sok köze van történelmünkhöz, hiszen mi például soha nem ismertünk országunkban rabszolgát, nálunk soha nem volt hűbériség, mert az ország a koronáé és nem a királyé, akit egyébként is választottunk.

Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium – minden tulajdon és jog forrása a Megszentelt Korona - mondja a Corpus Juris Hungarici, a Magyar Törvénytár. Kezdődik Stephanosz első dekrétumával, miáltal egyesek úgy gondolják, hogy a dolog úgy 1008-körül indult volt. Ez volt a bölcs királyunk parancsára alakult *udvari kamara* és ugyancsak bölcs parancsára, *a kamara nyelve*, az akkor már halott nyelv, *a latin lett*. Így országunk „hivatalos nyelve” – a Vatikán mellett a leghosszabb ideig Európában – egészen 1844-ig a latin volt, amit akkor a magyar országgyűlés egy törvénycikkkel szüntetett meg.

Hivatalos latin nyelvünkön a magyar király „Rex Hungarorum”, - azaz „a hunok királya” és koronánk „Sacra Regni Hungarici Corona”- azaz a „Hunok Országának Megszentelt Országkoronája”. Se a Magyar Törvénytárban, se a Tripartium-ban (Hármaskönyv), se a korabeli latin nyelvű irodalomban sehhol eddig még senki nem mutatta ki a „magyar” népvét. Olyan emberrel sem találkoztam, aki meg tudta volna mondani, hogy mióta és hogyan lett ez a szó a mi népvétünk? A szó levezetésére van több elmélet, de a *kérdésre* egyetemesen elfogadott bizonyíték nincs. Tehát derék „Altertum” professzorunknak igaza lehet: nincs magyar az ó-korban, tehát sem az írott források előtt, se Atila haláláig. Hát akkor hol voltunk? – mert valahol kellett legyünk, mert annak van számos bizonyítéka. *Minden esetre: ilyen nincs, hogy „magyar őstörténet”, legfeljebb van korai történelmünk*. De hol? Nézzük a bizonyítékokat.

Még a genetikusok sem tartják kizártnak, hogy közünk van a hettitákhoz, sokan kimutatnak egyenes kapcsolatot közöttünk és az ősi egyiptomiak között, megint mások szerint közöttünk és a nyelvészek által sumér-nak keresztelt nép között. Noha ezen népek köréből a genetikusoknak nem sok adatuk lehet, azt már előttük is kimutatták, hogy nekik sok közük lehet a *hunokhoz*. *A mi népvétünk máig HUN, így nevez bennünket ma is minden európai nép és Európa legrégebbi népe vagyunk, itt a Kárpát-medencében*.

Korai történelmünk kutatásának nagy kérdése, hogy abban mekkora szerepet játszik Árpád, illetve Álmos (Alamus?) népének történelme? Ez egy kiváló katona nép volt, de a genetikusok szerint a Kárpát-medence akkori lakosságának esetleg 10 százalékát tette ki, a mai magyarban ebből lehet 3-5%. Voltak kutatók, akik régebben is feltételezték, hogy (ezek a honfoglalók, hon visszafoglalók stb.) kis lélekszámmal rendelkeztek, de például Kováts Zoltán, OTKA által fizetett kutatási eredménye szerint (Oktatási segédkönyvünk II. 403-416. oldal) „a Kárpát-medence össznépessége 900-ban minimálisan egy millióra tehető, de nem lépte túl a másfél milliót.” Kováts egyetért László Gyulával, aki szerint „... az avar kor népe magyarul beszélt és .... nagyobb tömeget jelentett, mint a 895-ös honfoglaló magyarság.” A Kárpát-medence néhány

más népe (például tóth, román stb.) itt jelöli meg saját őshazáját és bizonyítottan később jöttek ide, mint Árpád népe. Ezek szerint téves az a feltételezés, hogy ha Árpád népe több nép szövetsége volt, de tömegét tekintve lényegesen kisebb volt, mint a Kárpát-medence akkori népesége, akkor korai történelmünket nem ennek, a „hon visszafoglaló” népnek a korai történetében kell keresnünk. Korai történelmünk több kutatója régóta rámutat arra, hogy a korai magyar történelem itt játszódott le a Kárpátok övezte területen, tehát *a magyar őshazája a Kárpát-medence*. Ezt igen meggyőzően bizonyítja Mesterházy Zsolt, majd a Cser-Darai kettős.

Kétségtelen, hogy át lehetett venni az avarok megerendszerét, Árpád népe pedig fejlett államszervezetet és korona-fogalmat hozott, többségük török nyelvű volt, de sokan beszéltek a bentlakók nyelvét. Történelmileg rövid idő alatt megszerveztük a későbbi nagy Magyar Királyság államát, érdekerülettel a Duna forrásvidékétől a torkolatáig, bánágokkal, széles gyepűvel a Kárpátok előterében és az akkori bajor államig. A kor két birodalma – a bizánci és a szent német-római – közé ékelődve mindkettőt minden háborúban évszázadokon át katonailag megvertük, időnként adófizetőnké tettük és túléljük. Minden más európai népnél rövidebb idő alatt római keresztény államunk lett, és országunk a történelem mindmáig egyetlen apostoli királysága. Első keresztény királyunk családja több szentet adott ennek a kereszténységnek, mint bármely más család. Ez az állam évszázadokon át fenntartotta Európa egyensúlyát, kiegyenlítve az európai világrész két széle közötti ellentéteket. Miután népünk ebben a harcban elvérzett, és egyedül elveszített két világháborút, Európa népei megcsonkították, és minden mozdíthatót elraboltak tőlünk. Ránk szabadították a történelem két legszörnyűbb diktatúráját, de mindkettő ellen harcoltunk, mi vittük a kulcsot a berlini kapuhoz, elsőként megállítottuk Európa újkori előzölését és még máig is élünk. Nyugodtan kijelenthetjük, hogy mindez közös eredménye mind a Kárpát-medence őslakóinak, mind pedig mindazoknak, akik Árpáddal, vagy bármikor ide bejöttek és derék magyarokká lettek.

Nézzük tovább, jó barátainkat - a közbeeső időszak fontosabb - tényeit.

Eurázsia

Annak semmi értelmes indoka nincs, hogy ezt a világrészt földrajzilag újabban kétfelé vágják az aynuk földjétől a ködös Albionig. E világrész lakóit embertani szempontból két nagy csoportra osztják, agyunk két féltekéje szerint. A nyugatiakéban uralkodik a “férfi” félteke – a racionális, a keletiekében a “női” – az érzelmes. Évezredek során sok keveredés történt, de a kettő különbözősége máig szembetűnő valóság.

A szkíták építettek annyit, mint az új nyugatiak, de amit a szkíták építettek, az szinte minden eltűnt, mert “természetbarátok” voltak. Ők még beszéltek Istennel. A nyugati racionalisták az utóbbi egy-két évszázadban fokozatosan átvették a vezetést – és óriási eredményeket értek el. Ma már a szkítáknak csak a művészetét csodálják – a nyugati racionalisták elpusztítják a levegőt, a vizet, az emberi környezetet és fölélik a Föld adományait.

A keletiek az ételüket főzik: a sokféle íz harmóniájára törekednek. A nyugatiak sűtnek: csak megváltoztatni akarják az anyag állapotát. Külön sűtik a húst és külön a burgonyát – a bölcs keleti csak mosolyog ezen a barbárságon. A keletiek a jing-jang – a fehér és a fekete – harmóniájára építenek és ábrázolásával is kifejezik, hogy a fehérben is lehet egy kevés fekete és a feketében is lehet egy kevés fehér. Ezért megértő-megbocsájtó és birodalomépítő a keleti ember. A vallásszabadság Erdélyből indult és a magyar alkotmányba írták először. A nyugati

győzni akar – ez jelent meg az asszírokkal. Amit a perzsák, a trójaiak felépítettek, azt a görögök felégették, lerombolták.

Árpádunk népe sok nyugati leírásban hazug, csaló, megbízhatatlan – mert a legtöbb csatában és minden háborúban győztek a nyugatiak ellen, persze gyakran cselvetéssel. A bajorok 906-ban kurszánt vendégségbe hívták és kíséretével legyilkolták. A sokat emlegetett augsburgi csatában (955) nyugati szövetségünk a csata kezdetén átállt az ellenséghez – ezek ott dicsőségnak számítanak. Nálunk ez az árulás.

Nemrégiben befejeződött Dzsingisz-kán hajdani fővárosának föltárása (Karakorum). A félrevezetett „nemzetközi közvélemény“ nem tudja mire vélni, hogy a városban megtalálták minden akkor ismert vallás templomát.

Embertanilag egy népet mértek fel a legalaposabban, a magyart – ez egyesületünk tagjának, Henkey Gyulának, Nobel-díjat érő munkáját dicséri (2007). Közel 40'000 ember mérése alapján, népanyagunk nagy egységességet mutat: 52,5 % a „törökös“ típus (turánid 34,8, pamiri 13,5, kaszpi 3,0, mongoloid 0,9) és kaukázusi 9,3 % (összesen 61,5 %). ([Acta XII/1.](#)) Mivel a genetikusok megállapítása szerint népünk 60 %-a hordozza a legrégebb európai haplotypust (EU19), ami délkeleti irányból jött, így az igen megbízható természettudomány két ága, az embertan és a genetika, egymással teljes összhangban igazolja népanyagunk keleti eredetét ([Acta XV/4.](#)) Nem kell ezért „visszamenni Ázsiába”, hiszen ez a nép itt, a Kárpát-medencében őshonos – a genetikusok szerint 40-35'000 éve. Európának – Euráziától külön – nincs saját ó-kora. Ami a Földközi-tenger medencéjében történt, az a Folyamközben, Egyiptomban, Krétán és Karthagóban kezdődött, majd a pelazgokkal, etruszokkal, szikulokkal, szabirokkal, ibérekkel stb. folytatódott. A racionalisták ezeket a népeket mind elpusztították, teljesítményüket kisajátítani igyekeznek.

Kárpát-medence

Az európai népek és műveltség egyik bölcsője. Két folyam, a Duna és a Tisza *köze*, mint a Tigris és az Eufratesz, valamint az Oxus és a Jaxartes *köze*. A legrégebb európai haplotípus (EU19) ma itt található a legnagyobb arányban: 60 %. A Homo Sapiens Sapiens első betelepülői hozták dél-kelet irányból, úgy 40-35 ezer éve. Főleg angol és részben francia szakemberek szerint, innen indult az európai földművelés és ipar. Ebben fő szerepe lehet, legnagyobb folyójának, a Dunának. A szárazföldek belsejében az első, fontos útvonal mindenütt a folyó volt. Európában a Volga, a Don, a Duna, a Po, a Loire, a Rajna és a többi és a többi.

A Dunát a folyamköziak Ister-nek, a görögök Istros-nak nevezték. A fáraók sírjaiban erdélyi aranyat is találnak. A Kárpát-medence Európa legrégebb obszidián- és só-lelőhelye. Az új világ fölfedezéséig innen származott Európa aranyának és ezüstjének 80-90 %-a, a legutóbbi időig szinte minden igazán jó mezőgazdasági termék: állat, gabona, gyümölcs stb.

Határ

Ma a határ nekünk sorompót jelent és egy csomó goromba embert, akik önfeledten turkálnak testünkben, iratainkban, magánéletünkben és csomagjainkban. Budapest és Kispest határán van a Határ út. Gyermekkoromban ott még állt a vámhivatal épülete. A villamosra felszálltak a

vámosok és átvizsgálták a Budapest belterületére igyekvő kofák csomagjait. A nyilas hatalomátvétel után egyenruhás “testvérek” is fölszálltak és izgatottan keresgéltek. Nem volt ez mindég így.

Amit ma határként tisztelünk, az Mária Terézia korában jött komolyabban „divatba”. Nem volt szöges drót meg aknazár, de a sok békekötés alkalmával vonalakat húztak Európában és azt határnak nevezték. A vonal két oldalán más és más hatalmi világ volt, de ritkán vitték túlzásba. Az útvonalon rendszeresen közlekedő postakocsi például megállt a határnál. A dolognak leginkább az őseredeti jellege erősödött: ki hová fizet adót és ki kinek kell, a katonája legyen? Például az angol király a továbbiakban fizetett némely uralkodónak azért, hogy embert kapott a területéről, akiket a tengerpartra szállított. Ott angol hajóra tették, valamely angol gyarmaton kiengedték és angol katonai ruhába öltöztették. Szegény ember nem tehetett mást, mint harcolt az angol érdekekért – máskülönben megölték, esetleg meg is ették a helybeliek.

Miként az emberi műveltség legtöbb ésszerű szervezeti megjelenési formája, így a határ is a lovasműveltségű népek találmánya. Nem ezek a népek tehetnek találmányuk eldurvulásáról. Nagyállat tartók voltak, a nagy állat könnyedén és hamar bejár nagy területet. Ha elkalandoz, könnyen kárt okoz, esetleg a szomszédban, ami a szomszédok között hamar halálos gyűlölködést eredményezhet. Ezért kitalálták a gyepűt. A gyepű két birtok közötti senki földje, amit műveletlenül hagynak. Ahol van elég föld, ott a gyepű, ebben a szerepében igen jól bevált.

Amikor Árpád lovasműveltségű hon visszafoglalói megjöttek, Európa földjén, azon népek között, amelyek most is itt vannak, legrégebbi egységes majd keresztény államunkat létrehoztuk, országunkat széles gyepűvel vettük körül. A “határ” soha nem húzódott, mondjuk a Kárpátok gerincén. Gondolatmenetünk szerint az értelmetlen lett volna, hatalmi helyzetünkben meg sem engedték, hogy valaki odáig merészkedjen.

Magyar gyepű

A gyepű tehát a szomszédok közötti lehetséges ellenségeskedés megelőzésére szolgáló terület. Nagyobb birodalmak esetén ez a terület nem lakatlan. Ilyen helyzetben a gyepű azt a célt is szolgálja, hogy lelassítsa, megnehezítse ellenséges hadak mozgását. Az ilyen gyepű mélységben tagolt, jól kiépített védelmi rendszer is. Területére a lovasnépek történelmi szokásainak megfelelően – csatlakozott népeket telepítettek. Ezek egy része szolgálként, megélhetőségük biztosítása mellett, víztárolókat, gátakat, erősségeket stb. épített. Gondoskodtak ezen műtárgyak működőképességéről, ellátásáról. Ellenség közeledtével működésbe hozták: például elárasztottak területeket vízzel. Az odatelepített segédnép másik része kiváló harcos segédnép volt. Ezek figyelték, majd követték és nyugtalanították a betörő ellenséget.

Így jöttek létre a néhol máig fennálló –őr, -lövő stb nevű települések messze, a Kárpát-medencén kívül is.

Indoeurópa

A 19. század közepén vett nagyobb lendületet Európában a nyelvészeti kutatásra épülő korai emberi történet boncolása. A nyelvész, de főleg a mesemondásban jeleskedő Grimm testvérpár nevéhez fűződik a nyelvcsaládi elmélet kidolgozása, amihez népek rokonságát is kötötték és sokfelé mindmáig tanítják. Mivel az időben a szanszkritot tartották a legrégibb kultúr

nyelvnek, a legtöbb nyelvész igyekezett a maga kedvenc nyelvét oda kötni. Derék Körösi Csoma Sándor is oda rokonította édes magyar anyanyelvét.

Európában, néhány nyelv (mint például a magyar) kivételével megállapították a jelenlévő nyelvek egymásközi rokonságát. Lefordították Helmold von Bosau: “Chronika Sclavorum” (A rabszolgák története) című 12. századi munkáját. A német nyelvű előszóban írják, hogy a “sclav” szóban zavaró a “c”, ezért elhagyják. Ezzel megszülettek a “szláv” népek (Lother Greil: Slawenlegende. 3. kiadás. Wiernsheim, 1982, 40, 41. oldal). A morvák rögtön tiltakoztak a szláv rokonítás ellen. Feltehetően így lett Szervia-ból Szerbia is – lévén a ciril írásban a latin “b” hangértéke “v”.

Tegyünk egy kis kerülőt két szó: a “sclav” és a “krónika” felé. A történész szakma tisztességéhez tartozik, hogy történelmi népneveket nem illik se lefordítani se megváltoztatni. A “krónika” pedig nem más, mint történelemkönyv, tehát események leírása, sajátos ismeretek és szempontok szerint. Bemutatok erre egy igen jó példát.

Az úgynevezett Szent Gálteni “Kronikában” (Annales Sangallenses Maiores – ez nem krónika, mert naponta vezették), a 925. évnél május elsején a következő bejegyzés áll: “Agareni monasterium sankti Galli invaserunt. Viberat martyrisata est.” (Agarénik Szent Gál kolostorát megtámadták. Viberát mártírrá lett.) Ez a bejegyzés egykorú az eseménnyel, tehát nem “történelemkönyv”. A 11. századból való Szent Galleni Történet (Casus Monasterii Sancti Galli) IV. Ekkehart nevű jámbor szerzetestől, tehát a történelemkönyv, már bőbeszédűbb. Napjainkban, német lexikonokban és magyar történelemkönyvekben ilyesmit olvashatunk: kalandozó, rabló magyarok Szent Gál kolostorát kirabolták, lerombolták, a békés barátokat megölték. Viberátát az oltár lépcsőjén, a nyakáról leszakított kereszttel agyonverték. Az egyik rabló csákánnyal kétszer fejbe vágta. Akit érdekel a valósághoz talán legközelebb álló változat, szíveskedjék elolvasni a honlapunkon lévőket ([Acta XIV/3](#), 102-106. és az 58-62. oldalon).

Kérésemre prof. Ochsenbein Peter, a Szent Galleni Apátsági Könyvtár igazgatója megírta, hogy ha ma gondolják, hogy a magyarok eleiről van szó, akkor milyen népnévvel találják? Ime: az “Annales Sangallenses Maiores” és az “Annales Alemannici” a következő népneveket tartalmazza: Gens Hunorum, Agareni, Ungri, Ungari, Huni, összesen huszonhatszor.

Térjünk derék germánjainkhoz és szlávjainkhoz. A két nagy “nyelvcsaládot” a későbbiekben összeházasították “indoeurópai” néven. Sok helyen ma már csak ezt a kifejezést illik használni. Az indoeurópai egy “terminus technikus”, tehát kitalált szó – akár a későbbi kitalálás, a “finnugor” is. Sehol nem határozták így meg, de az összetételben megbúvó titokzatos “indo-” sokak számára valami indiai összefüggést rejteget – bájosan utalva a szanszkrit nyelv nyugat-indiai valóságára. Ám senki nem állítja, hogy a derék germán-szláv-indoeurópaiak valaha Indiában jártak volna. Viszont ebben is van egy kis “görögös” (indo-? exo-? be-? ki-?). A későbbiekben már csak állítani kellett, hogy az indo európai azt jelenti, hogy Európában belső, őslakos. A többi nép persze nem az. Esetleg bevándorló. Mondjuk Ázsiából. Azt viszont nem árt ismét megjegyezni, hogy Eurázsia egy egységes világrész, közös múlttal.

Nem új dolog az ilyen önkényes névadás. Gyakorta megfigyelhető, hogy a magát magasabb rendűnek vélő társaság, az általa lebecsült másik társaságot valami gúnynévvel illeti. Tették a kínaiak a hunokkal, a görögök a szkítákkal, a rómaiak a keltákkal – tették és teszik a nyugat európaiak velünk.

Álljon itt a legújabb példa, a roma. A cigányok a világon sok nyelvjárást beszélnek, az egyikben a férfi “rom”. Valakik újabban rájöttek, hogy a cigányok nekik valahogy hasznosak, ezért fellázították őket mindenhol a környezetük ellen mondván, hogy a “cigány” lebecsülő kifejezés, mert ők nem cigányok, hanem romák.

Feltehetően a legtöbb cigány se tudja, hogy a cigányok – ezzel a névvel! – évezredek óta éltek a “selyem út” mentén. Három fő csoportjuk volt. Egyesek ügyes kézművesként letelepedve várták, vagy kísérték a karavánokat. Mások az út mentén rablók és fegyveres örök voltak. Harmadik részük kitűnő muzsikusként. Ez utóbbit görög és római források is említik. Spanyolországban, ahová nagy tömegben érkeztek, a spanyol krónikák megemlékeznek, hogy Szicília szigetén a Kr. előtti 11. 12. és 13. századi „sicaner királyság”-ból érkeztek. Oda állítólag Egyiptomból menekültek (talán akkor, amikor a szemiták elűzték onnan az őslakosokat, miként a Folyamközből – Mezopotámiából - is).

Szittyá

A 19. század elejéig a magyar iskolákban azt tanították, hogy szittyák, azaz szkíták vagyunk. Talán Herodotos (Kr. előtt kb. 8. század) adta az ötletet, aki szerint a “ királyi szkíták” a nagy hegyen túl élnek, a Maris (Maros) folyó partján, a folyó az Istrosba (Dunába) ömlik. Strabo (született kb. Kr. előtt 64-ben) Geographika-jában „Scythae Nomades” a térképén nagyjából az Uráltól a mai Franciaországig terjed. Hitler is így tudta és ápoltatta népe szkíta hagyományait. Egyesek ide vezetnek vissza a hajdan tényleg létezett „germán alaposságot”, a fémmegmunkáláshoz való tehetséges viszonyukat stb. (Lehet, hogy a german esetleg nem „vérszerinti hun”, hanem társult? szövetkezett? meghódított hun?) Az ókori görögök csodálták a szkíták nagy tudását. A hét görög bölcs egyike a szkíta Anacharsis volt. Neki tulajdonítják a korong (edénykészítés), a fújtató (fémmegmunkálás) és a kéthegegyű horgony (hajózás) föltalálását. Ez idáig még senki nem bizonyította, hogy a szkíták önmagukat szkítának nevezték volna. A legtöbb iskolában tanítják, hogy kihalt ez a nép is, a nyelve is. Tanítják azt is, hogy a szkíta valami iráni nép és nyelv. Mai iráni történelemkönyvben olvashatjuk, hogy Iránban is voltak valami őslakók, de oda mindég északról jöttek a népek és felsorolják: kimmerék, szkíták, pártusok, médek, irániak, perzsák. Irántól északra a Turáni-alföld van az Oxus és a Jaxartes (két!) folyó közelében. Akit érdekel, hogy kik a turániak, szíveskedjék elolvasni az [Acta II/1](#), 45-55. és az [Acta XIV/6](#), 66-90. oldalát. Ne zavarjon senkit, hogy ezek a népek egymással is háborúskodtak (Acta Historica Hungarica Turiciensia – a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület kiadványa honlapunkon letölthető: www.zmte.org). A “schyta” görög szógyök. Szótárunkban sok szó tanúskodik jelenlétéről: fegyvertől valami hajviseletig. Görögül a schyta például kör alapú kőházat is jelent.

Magyar

Senki nem tudja megmondani, mióta hívjuk mi magunkat “magyar”-nak és honnan jön ez a népnév? Pontosabban: magyarázkodás van több, bizonyíték egy se. Magyarázzák a nyelvészek a finnugor ősnelyvből – éppen csak azt nem sikerült egyértelműen bizonyítani, hogy valóban, egyáltalán hol és mikor létezett az az “ősnelyv”?

Többen magyarázzák a csodaszarvas monda Hunor és Magor testvérpár történetéből. Csakhogy, Helvéciától Mekszikóig, sok népnek van csodaszarvas mondája. Igaz, nekünk három is van, és abban különbözik a többiekétől, hogy mindhárom a Kárpát-medencébe vezet. Ez

sok mindenre utal, még esetleg a hun-magyar rokonságra is, de hol itt a magyar? És miért én vagyok a Magor (ha abból lenne a “magyar”)?

Kelta

Európában két népnek van honfoglalás története: az írnek és a magyarnak. Az írek ősei a kelták. Saját írott forrásaik szerint a Kaukázusból érkeztek, három hullámban, szárazon és vízen. Egy ír Nobel-díjas szerint, az írek – *kelta magyarok*. Itt jegyzem meg, hogy Japán őslakói az ajnuk szintén a Kaukázusból származnak. Dunhuang és Kutya barlangjaiban talált hun emberi fejbrázolásokat kaukázusinak határozták meg.

A kelták szintén magas, lovasműveltséggel rendelkeztek, régészeti emlékeiket feltárták Anatóliától Albionig. A római források az ötölük északra lévő területet gyakran Germania-nak írják, de ott van a mai Svájc (Helvécia), a mai Franciaország és Anglia is. Mindegyik ősi kelta világ. Feltűnik a “gall” és még több más népnév is – de ez ne lepjen meg senkit. Mindannyian az eurázsiai lovasműveltség népei. Még a vikingek is. Közös és másoktól megkülönböztető jellemzőjük, hogy nemcsak kiváló harcosok, hanem éppoly kiváló mesterek és művészek is. Elsőrangú szervezők: a történelem valamennyi hosszú életű nagy birodalmát mind mind a lovasműveltség népei hozták létre és tartották fenn. A rómaid is: a szabírok, az etruszok és a trójaiak. Ne feledjük: a lovasműveltség népei kiváló hajósok is. Az érdeklődők, vagy kételkedők tanulmányozzák honlapunkon Juba Ferenc írásait.

Hun

Priszkosz rétor a modern kutatás egybehangzó állítása szerint, nemcsak jeles görög diplomata, de igen nagy tudású ember is volt. Mint bizánci követ éveket töltött Atila király udvarában, leírásait, jelentéseit a tudományban hitelesnek tekintik. Állítása szerint Atilát – egy alkalommal – fiatal lányok szkíta dalokkal üdvözölték. Tekintsük most apróságnak, hogy a kínaiak csak déli és északi hunokat, az európaiak csak keleti és nyugati hunokat ismernek, Atilát a nyugatiak a hunok királyának, az Arvisura a nyugati hun hadak vezérének ismeri.

Priszkosz – lévén görög – a hunokat szkítának ismerte, ezért velük szkíta dalokat énekeltet. A dolog rendben is van: a kínaiak hunjai nem mások, mint a görögök szkítái – akkor is, ha kor, hely és idő nem mindig esik egybe. Így hát a hunok vidáman dalolhattak “szkíta” dalokat.

Egyesek az ilyen adatokból azt olvassák ki, hogy a hunok kétnyelvűek lehettek. A hunok nem kétnyelvűek, hanem soknyelvűek lehettek, mivel sokféle nyelvű népet meghódítottak. Nyilván ezért is használták mind a rovásírást, mind pedig az ékírást – amint arról az ujgur múzeumok mostani látogatói meggyőződhetnek. Viszont, a “valódi” hun népek mindmáig valami hun utódnyelvet beszélnek, Magyarországtól, vagy talán baszk hontól Japánig. Óvatosan megjegyzem – Szadovszky Ottó professzorral – hogy még egyes amerikai “indiánok” is. (Szadovszky, O. J. von: *The discovery of California. A Cal-Ugrian comparative Study*. Budapest – Los Angeles, Akadémiai Kiadó – Int. Soc. Trans-Oceanic Research. 1996) Ezt egyébként ma már a genetikusok is alátámasztják.

Ezen esetleg csak az csodálkozik, aki nem olvasta G. B. Shaw “Pygmalion”-ját. A londoni Higgins örömmel találkozik az Indiából érkező Pickeringgel – mert csak ők ketten tudnak angolul. Erre a nyelvre tanítják Elizát – akinek az angol nyelvét viszont ők ketten nem értik. A berner oberland-i német nem érti az appenzelli németet, pedig egy országban élnek, alig 150

km távol egymástól. A müncheni német nem érti a frankfurtit, ő a brémait, ő a hannoverit – és egyik se a másikat. Ha megakarják egymást érteni, akkor át kell váltsanak Schrift-deutsch-ra, azaz az írott nyelvre. Az egész német nyelvterületen évtizedek óta kínlódnak írásuk rendbetételével, de még mindig nem tudnak mit kezdeni az olyan szavaikkal, amit helyesen egymás mellett három sss-el, három fff-el stb. kellene írjanak. Ha két angol egymással találkozik, azt mondja az egyik: “Hogyan csinál Te csinál” – mire a másik így köszön vissza: “Hogyan csinál Te csinál”, azaz: “How do you do?”

A kínaiak számára a „hun” az „sziongnu” (sun nu), ami nagy rabló bandát jelent, akiknek az eurázsiai hatalmas területen, évezredekken keresztül kialakult és felbomlott államait és népeit illették ezzel a névvel. Írott kínai forrásból tudható, hogy ezek a népek önmagukat „hun”-nak nevezik, az ujugrok szerint ez azt jelenti, hogy a nap fiai. Magyarország neve ma kínaiul sziong ja li (sun ja li), ami kínaiul annyit tesz, mint Rablók (Gonosz-ok) Nagy Ország. A hun szó és név ezen kínai (rabló, gonosz) fordítását vették át az európaiak, miáltal a Hungaria ország név az ő nyelveiken rablók (gonoszok) országát jelenti (tessék nézni a lexikonjaikat és a szótárakat). Lehet, hogy ezért neveztük mi át magunkat „magyar”-nak? Ki tudja? Mióta? Miért?

Álljon itt például:

„The AMERICAN HERITAGE DICTIONARY OF THE ENGLISH LANGUAGE”. Published by AMERICAN HERITAGE PUBLISHING CO., INC. and HOUGHTON MIFFLIN COMPANY Boston/New York/Atlanta/ Geneva, Illinois/Palo Alto. A 642. oldala akkora betűkkel, mint egy hangya lába, két oszlopon át csupa „hun”. Alább néhány idézet. Nem mind fordítom – a benne álló és érthető, fontosabb szavak alapján az is érti, aki nem tud angolul, a címszavak szövegében dőlt betűvel áll a fordításom:

Hun. 1. One of fierce barbaric race of Asiatic nomads who, led by Attila ravaged Europe in the fourth and fifth centuries A. D. *Egy ádáz, barbár ázsiai nép, amely Attila vezetésével feldúlta Európát a Kr. utáni negyedik és ötödik században.* 2. Any savage, or destructive person. *Valami barbár, vagy destruktív személy.* 3. Slang. A German soldier. Used derogatorily. From Late Latin Hun, from Turki. 3. *Közbeszédben egy germán zsoldos. Lekicsinylő értelemben. A késői latinból hun, származik a törökből.*

Hun-gar-i-an. Hun., Hung. Of our relating to Hungary, its people, language or culture. 1. A citizen or native Hungary; especially, a Magyar. 2. The Finno-Ugric language spoken in Hungary: Magyar. 1. *Született hungar, különösen a magyar.* 2. *A Hungary-ban beszélt finn-ugor nyelven: magyar.*

Hungarian goulash.

Hun-ga-ry. Hungarian. Mag-yar-or-szág.....(Medieval Latin Hungarian, from (H)ungari, U(n)gri, name of the people, from Old Russian Ugre. See Ugrian. *A középkori latin Hungarian, származik a (H)ungari, U(N)gri-ből, a régi orosz Ugre-ből. Lásd: Ugrian.*

hun-ger 1. A strong desire for food. *Nagy étvágy.* 2. a. The weakness, debilitation, or pain caused by a prolonged lack of food; starvation. *Gyengeség, erőtlenség, vagy büntetés az étel rendszeres elvonásával; éhínség.* b. Mild discomfort or an uneasy sensations caused by a lack of food. 3. A strong desire or craving for anything: a hunger for affection – v. hungered, -gering, -gere. 1. To have a need for food. *Étel iránti vágy.* 2. To have a strong desire or craving for

anything. *Erős vágy bármi iránt.* Used with after or for Reduced to poverty, he hungered for his old life. To cause to experience hunger; make hungry *éhessé tesz.* Middle english hunger. Old english hungor, hungur.

hunger strike. A refusal to eat or a voluntary fast undertaken as a method of protest.

hun-gry 1. Experiencing weakness, pain, or other discomfort from lack of food. 2. Desiring or craving food. 3. Strongly desiring or craving anything: hungry for recognition. 4. Characterized by or expressing hunger, greed, or craving. 5. Lacking richness or fertility: Hungry soil. *Gazdagság, vagy termékenység hiánya: éhes föld.*

Hun-nish 1. Of or pertaining to the Huns. 2. Of or pertaining to the language of the Huns. 3. Sometimes small Barbarous. *Néha kicsit kegyetlen.* The language of the Huns, variously classified as Turcic or Mongolian. *A hunok nyelve - néha töröknek, néha mongolnak minősítik.*

És így tovább, és így tovább. Nagyon szépen be van épülve – például - az angol nyelvbe. *Így ismert minket az egész nyugati világ – amikor Trianonban bölcs vezetőik döntöttek.*

Arra is álljon itt egy példa, hogy mindebből mit tanultunk. Napjaink nagy reklámötlete a „Hungaricum”. Indogermán nyelvészeink megtanították, hogy azokon a nyelveken, az előljárót (prepozíciót) gyakran hátra teszik. Így lett – mint a nyelvészek mondják – Óbuda római neve Aquincum – ami annyit tesz, mint aqua quinque cum, azaz „öt vízzel” – amiben a -cum az a -val, -vel, tehát világos utalás, az akkor is már élvezett jó budai fürdőkre. Ha tehát a -cum az a -val, akkor a „Hungaricum” szó már jól érthető – és kérdés, hogy mennyire tekinthető jó ötletnek, ezzel a kifejezéssel igyekezni hírnevünket növelni a világban. No comment.

Szima Csien, a kínai történelemírás atyja szerint, a kis déli kínai államocskákat a hunok (sun nu) szervezték egységes államba, első császáraik is hunok voltak. A Sanszi-ban nyugvó császár és agyagkatonái ezek a hunok (Henkey szerint 80,4 százalékuk turanid típus, nagyobb része europid, kisebb arányban mongoloid formák. A velük eltemetett császár tipikusan europid jellegű, de az agyagkatonákhoz nem tartozik. Acta XXII/1. 70. oldal.). Utóbb a császárok, ezen rablók ellen építették a Nagy Falat. A későbbi hun Dzsingisz, önmagának – a mai Faltól északra - várost építtetett (Karakorum), utódai már az általuk alapított Beijingből (Peking) – a Nagy Fal déli oldaláról - irányították világbirodalmukat, ahonnan ma kirándulni lehet a Nagy Fal-hoz, amitől a mai Kína északi határa még jó távol van.

Az utóbbi évtizedekben, főleg az angolszász nyelvterületről származó kutatók eredményei, a hunokról alkotott képet a hunok javára egyre kedvezőbben alakítják, az viszont tagadhatatlan, Trianonban a hunok iránti utálat működött. Sőt, nehéz lenne megállapítani, hogy még ma is, a lexikonokban, tananyagokban, de főleg a fejekben uralkodó ebbéli zűrzavar – még Magyarországon is! – milyen hatással lehet, az események alakítására.

Minden esetre, ma már tudományos tényként kell elfogadni, hogy nem vagyunk finnugor nép (amint azt, egyebek közt a majd következő genetikai táblázat tudományosan igazolja), népi gyökereink a lovasműveltség világába vezetnek, egyes mai néprészeink elődei élhettek a délkeleti hunok körében is, műveltségünk gyökerei behálózzák az egész világot (Acta XIX/3) és a Kárpát-medencében itthon vagyunk úgy 40-35 ezer éve.

Fontos megemlíteni, hogy annak több írásos bizonyítéka van, hogy volt birodalom, amelyik önmagát „hun”-nak nevezte, viszont eddig még senki nem mutatott be arra bizonyítékot,

hogy lett volna birodalom, állam, vagy akár egy népcsoport, amelyik önmagát nevezte volna *csak* szkítának. A Kínától északra, több ezer éven át alakult és letűnt birodalmak lovasnépei nevezték birodalmukat „hun”-nak. Ugyanezeket a birodalmakat a görögök szkítának nevezték. Így lehetséges az is, hogy az írásosan is átörökített emlékezetünkben önmagunkat nevezzük hun, meg szkíta származéknak is. *Ezek nem népnevek, hanem birodalmak nevei – miként a magyar is.* A Turáni *Folyamközben* egy embert nagyon könnyen lehetne összetéveszteni, egy dérék alföldi magyarral, de biztosan nem egy koreaiival – pedig mindezek őse ott lehetett az egyik, vagy akár több hunnak, vagy szkítának nevezett birodalomban is.

Az Y kromoszóma specifikus Alu inszerció (Yap) és Tat allélek frekvenciái:

népesség	Yap+	Tat C
kevert magyar	37,5 %	0,0 %
csángó	17,5 %	0,0 %
finn és lapp	0,0 %	61,1 %
inári	0,0 %	41,7 %
skolt	0,0 %	61,7 %
karéliai	5,0 %	39,6 %
lett	-3,0 %	29,4 %
holland	-2,3 %	0,0 %
moksa	0,0 %	8,2 %
manysi	0,0 %	63,2 %

Forrás: Eur. J. Hum. Genet. 1999. May-Jun. 7 (4) 447-58

Y chromosomal polymorphisms reveal founding lineages in the Finns and the Saami

Lahermo P., Savontaus ML, Sistone P., Beres J., de Knijff P., Aula P., Sajantila A.

Department of Medical Genetics, University of Turku, Finland

paivi.lahermo@helsinki.fi

PMID: 10352935 (PubMed – indexed for MEDLINE)

A táblázatba foglalt, a finnországi Turku-ban végzett genetikai vizsgálat eredménye egyértelműen mutatja, hogy a nyelvészek által finnugornak nevezett népek a mai magyarral nincsenek vérségi kapcsolatban.

Henkey szerint a turanid típus nagy-magyar alföldi változata a legjellemzőbb magyar.

Ilyen, de szomorúbb mostani történet, hogy a katalánok ki akarnak törni a spanyolnak nevezett birodalomból, ahonnan más, odaszorított népek is szeretnének kiszabadulni, mint például a baszkok, akik a franciákhoz is keveredtek. A portugálok már eleve kimaradtak a spanyol birodalomból. Katalónia mai lakóinak nagy része katalán tudattal rendelkezik, de a lakók egy része már spanyolnak is tartja magát. Azelőtt ott voltak az arabok, de a katalánok – és a többiek – nem akartak arabok lenni. Összefogtak a „többiek”-kel és így lettek spanyolok. Most egyesek spanyolok sem akarnak maradni, hanem a katalánok például újra katalánok szeretnének lenni. Ilyen is van, hogy „Székelyország”. Pedig a székelyek, de még a csángók nyelvjárása sem különbözik annyira a magyartól, mint a katalán nyelv a spanyoltól.

Például ugyanígy soha nem léteztek csehszlovákok, csak csehek, morvák, szlovákok – és mások. Szét is hullottak. Soha nem voltak jugoszlávok se – szét is hullottak. Vannak bajorok, svábok és így tovább, de nincsenek németek se, se germánok – akiket a rómaiak kereszteltek german-ra. Római értelemben a germán éppoly északi barbár, mint kínai értelemben a hun. A fenti amerikai lexikonban már így is jelenik ez meg, mert ott a hun ráadásul egy german zsoldos. Nincsenek belgák, csak vallonok és flamandok. A csehszlovák, a jugoszláv, a belga, a german, a német, vagy deutsch - mind birodalmi név. Amint a 12. században a tatárok minden meghódított népnek megparancsolták, hogy magukat tatárnak nevezzék – árulja el a tatárok titkos krónikája – ami már magyarul is olvasható. Az tehát nem román találmány, hogy Romániában nincsenek magyarok, csak magyarul beszélő románok.

Tehát a „magyar” egy birodalom neve. Nem tudni mióta és miért? A magyar név, nem található se a Corpus Juris Hungariciben, se a Hármaskönyvben, se a latin nyelvű korai írásokban (krónika). A Tarih-i Üngürüş (Magyar Magvető Könyvkiadó, Budapest 1982. ISBN 963 271 719 8) nem ismer se hunt, se szkítát, de nem ismer magyart, úzt, besenyőt, bulgárt, kunt, szarmatát, satöbbit se: csak üngürüszet, akik nem mások, mint a lovasműveltség - Marx szerint az ázsiai termelési mód - népei. Akik tehát a kínai források szerint „hun”-ok, azok a görögök szerint „szkíta”-k. Igaz: a kínaiak megmondják, hogy a hunok önmagukat hun-nak hirdetik, de azt még senki nem mutatta meg, hogy valakik önmagukat nevezik csak szkíta-nak! Az viszont él, több nép emlékezetében is, nemcsak a magyaréban, hogy tagja volt a szkíta, vagy a hun birodalomnak - esetleg mindkettőnek.

Tarih-i Üngürüş

A hun-szkíta-magyar titokzatosság homályába a Tarih-i Üngürüş hozott világosságot. Ne menjünk az irat értéke körüli vita közelébe (akit érdekel, olvassa honlapunkon az az [Acta IX/1](#), 43-51. oldalát). Fogadjuk el a tényeket. Az irat fordítója Blaskovics József, a maga korában a legjobb turkológus, a prágai Károly Egyetem dékánja. Csak az irat kiadói írták a kötet tetejére, hogy “Magyarok története”, vagy “Magyarország története”. Blaskovics ezt írta: “Üngürüş története”. Mert ő tudós. Aki az iratot olvassa, az megérti: az üngürüş, az irat 16. századi közép-oszmánli (török) nyelvén a *lovasműveltség népe*. Nem sorolom melyik: mindegyik. Mind-egy, hogy Euráziában hol, mikor, és hogy melyik forrás említi. Ez a Tarih-i Üngürüş legfőbb érdeme, tanulsága.

Tegyünk most ismét egy kis kitérőt. Ma, a világ legtöbb iskolájában a történelmet Marxista módon tanítják. A dialektikus materializmus átültetése a történelemtudományba a történelmi materializmus. Eszerint, az emberi társadalom így fejlődik: ösközösség, rabszolgaság, feuda-

lizmus, kapitalizmus, szocializmus. Lenin hozzátette: kommunizmus. Ezek a társadalmi formák. Alig van olyan történelemkönyv, ahol nem ezt találjuk – legfeljebb az utóbbi kettőt (esetleg elhagyták).

Marx szerint a társadalom formáját meghatározzák az ott uralkodó termelési viszonyok és termelő erők, ezek összességét termelési mód-nak nevezi – ami viszont meghatározza az adott társadalom formáját.

Marx okos ember lévén rájött, hogy sántít az elmélet és a termelési módok felsorolásánál megemlíti, csak éppen nem elemzi, az „ázsiai termelési mód“-ot. Ott bizony nincs se rabszolgaság, se hűbériség. Amint nálunk, Magyarországon sem volt igazából soha. Mert nálunk, az írott alkotmányunkban áll, több mint ezer éve: «Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium», azaz: «A Megszentelt Korona minden dolog és jog forrása». Tehát nem a király, a nagyúr, hanem az Ország Koronája a tulajdonos. (Részletek: [Acta XVIII/1](#), 417-434. oldal.)

A Tarih-i Üngürüş szerint, tehát valamennyien a több tízezer éves lovasműveltség tagjai vagyunk, hunok, szkíták, szarmaták, kunok, kelták, magyarok stb. Ekkora területen, ennyi idő alatt, persze nehéz elképzelni, hogy ez egyetlen nyelvet beszélő, egyetlen, egységes nép lenne. Vegyük ismét a tényeket.

A hunokról legtöbbet és legalaposabban a kínai leírásokban olvashatunk. Nem csoda, hiszen Kínát, mint államot a hunok szervezték, első császáraik is hunok, a kínai történelemírás szerint is (Szima Csien). Kínát nagyhatalommá a késői hunok, a tatárok tették, a tudomány és a közigazgatás igazi nagyjai pedig végig az ujugurok – tehát mind “hunok”.

A mai kínait – saját embertani leírásuk szerint – alapvetően kétféle embertani csoport alkotja: délen a nem szőrös “igazi” kínai, északon a nagy bajuszú hun (lásd: agyagkatonák). Ez utóbbi típus korát bő harmincezer évesre teszik és a Sárga-folyó nagy kanyarjából, a mai Ordosz-pusztáról származtatják. Az Arvisura szerint ott volt a hunok szent központja. Nyugatról ezt a területet – a Gobi-n túl – lezárja az Altaj-hegység – a szkíta királyok ősi temetkező szent hegye. Kínai forrásból ismert Mao Tu levele a kínai császárhoz (Kr. előtt 200 táján): “Meghódítottam minden *ijfeszítő népet* az Uráltól Koreáig és ezek most *mind hunok*”. Ami bizonyítja, hogy a “hun” egy hun szó és a hunok önmagukat nevezték “hun”-nak. Nyilván nem egyetlen nép – de mind hun. Ujugurok szerint a hun szó azt jelenti, hogy a nap fia. Ismeretes, hogy a tatárok is megparancsolták a 12. században minden meghódított népnek, hogy magukat tatárnak nevezzék. Az avar-kor kárpát-medencei sírjainak feltárói is csupa “avar”-t találnak – a sírmelékletek alapján.

Gens Hun/gar/orum

Nem győzöm csodálni I. Stephanos (későbbi nevén István) királyunk államszervezői bölcsességét. Az ő parancsára szervezték a magyar királyi kamarát, ahol a királyi iratok készültek. Nyilvánvalóan, tekintettel az országban élő soknyelvű népre, István parancsára az iratokat az akkor már évszázadok óta halott nyelven, latinul írták. Ez lett államunk “hivatalos nyelve” 1844-ig - Európában a Vatikán mellett a legtovább. Ki ismer Európában még egy ilyen “demokratikus” rendszert az egész középkorban és újkorban?

Törvényszerű következménye, hogy ezen idő alatt a latin szöveg az irányadó (és nem például a fordítás!). Ami iratot ezalatt az idő alatt a király nevében kiadtak és így is írták, azon,

Páriz Ferenc szótárában a gen-nel képzett latin szavak kivétel nélkül vérszerinti kapcsolattal, nemzéssel foglalkozó kifejezések. A szótárban szerepel a natio is – első jelentése társaság (tehát nem vérszerinti kapcsolat!), második jelentése több gen! – tehát, a különböző vérszerinti közösségek *társasága*. *Következésképpen a magyar nemzet a Megszentelt Koronához csatlakozott valamennyi nép összessége!* Ez így pontosan megtalálható történelmi alkotmányunkban – ékes latin nyelven: “Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae!” Ami jellegét tekintve feltehetően nem sokban különbözik az íjlesztő népek közösségétől, aminek írásos forrása ma jó kétezer éves (Mao Tun). Deák Ferenc a haza bölcse, a nemzet prókátora mondta 1866. december 15-én a képviselőházban: “(…)” e kifejezés által ‘önálló, szabad nemzet’, Magyarország akármi ajkú lakosainak összessége, complexuma értendő, nem pedig külön az egyes nemzetségek.” Majd 1867. február 17-én az Alkotmány visszaállításakor: “(…)” s itt nem csak a magyar ajkúakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetről...” (Kónyi Manó: Deák Ferenc beszédei. 1866-1867. Budapest, Franklin Társulat 1897. 133. oldal, 325. oldal)

Azt már a nyelvtudomány két óriása, Rawlison és Lenormant bebizonyította, hogy a köztudatban sumérnak nevezett nyelv a szkíták nyelve. A szkíták és az avarok kapcsolata a Folyamközzel és Egyiptommal közismert. Az viszont már kevésbé ismert, hogy a Szfinx görög szó, titokzatosat jelent – tehát nem lehet az építmény neve. Homlokát kígyó díszítette, hosszú szakállát a British Museum őrzi. Az építmény környékén élő arabok Abul Hun-nak, azaz Hun Atyának nevezik, tehát a neve: Hun. Építési ideje ismeretlen (Némäti Kálmán: Szfinx történelmi kutatásom. Budapest, 1914 és [Acta XV/4](#), 10. oldal.).

Köztudott dolog Egyiptom viszonya a hikszoszokkal. Az egyik legjelentősebb Egyiptom-szakértő J. H. Breasted szerint «(...) nem vakmerőség az avarokat a hikszoszokkal kapcsolatba hozni». Tehát Egyiptom kapcsolata a szkíta-hun világgal nemcsak Nefretete cserkesz hercegnő révén ismert (Kr. előtt 1350 körül).

Végezetül említsük meg, hogy jelenlegi ismereteink szerint Anonymus Gestájának címe nem Gens Hungarorum, hanem Gens Hungarum! - amint iratának jelenlegi első oldalán, az első sor végén pirossal írva van. Csak tudta Anonymus, hogy mit ír. Csak tudták a magyar királyok közel ezer éven át, hogy ők kicsodák. A magyar történelem tárgyában nem szükséges hazudni semmi irányba. Értjük be azzal, ami van – a többieknek még ennyi sincs.

Hun/gar – Un/gar

A történelemmel kapcsolatos irodalomban nem találtam elfogadható bizonyítékot a hun-gar-ungar szópárra. Nem foglalkozom most a szó német, se angol-amerikai magyarozatával, mert megalázó gúnynév.

Egy magyarozatát érzem logikusnak. A bizánciak, ha nem latinul, hanem görögül írtak és beszéltek, írásban a szó elején lévő “h”-t a beszédben elhagyták. Így lett az ő nyelvükön Hellasz-ból Ellasz – és szerintem a hungar-ból ungar. Volt, aki azt írta latinul, amit hallott - görögül.

Összefoglalás

Semmi okom az ellen tiltakozni, hogy magyarnak születtem, amint keresztény (keresztény) is vagyok, s már biztosan nem fogok fehér lovat áldozni. Éppily természetességgel ódzkodom

azoktól, akik révülni járnak, parázson ugrálnak, kacagányban díszelgnek, és úton útfélen visszaélnék emberek jóhiszeműségével, hazaszeretetével, nemzetünk iránti hűségével.

Egy nemrégiben lezajlott nevezetes, nagyon nagyon magyar rendezvény végén, az ott eluralkodott táltos, a rendezvényről készített és terjesztett lemezen tudatja az emberiséggel a nagy igazságot. Azt mondja, hogy a Képes Krónikában írva van, hogy Árpáddal bejöttek a Kárpát-medencébe a hunok, azaz a magyarok. Ezek után nincs már miről beszélni, a helyzet világos – állítja.

Eltekintve attól, hogy egymagában több és esetleg egybevágó krónikai adat sem lehet egy ilyen fontos ügyben eléggé meggyőző, hiszen tudvalévő, hogy az akkor írók is olvasták – a korábban írt történelemkönyveket.

Minden esetre elővettem a Képes Krónika magyar fordítását (1987. Fordította Bollók János. Osiris kiadó, Budapest, 2004. 26. oldal. ISBN 963 389 785 3) és szó szerint találtam benne ezt a szöveget. Csakhogy, ezt a krónikát Kr. után 1358 táján írták és rajzolták, akkor még – az én ismereteim szerint - nem létezett a “magyar” szó. Legalábbis – tudtommal – korábbi létezését eddig még nem bizonyította senki. Az Országos Széchényi Könyvtárban, a Budavárban, kézbe vehettem az eredeti latin szöveget és az egész krónikában nem találtam a “magyar” szót. Megengedem, hogy *én* nem tudom a szöveget elég jól olvasni – de *én* nem találtam. Ebből megállapítottam, hogy a magyar szövegbe – igen nagy valószínűség szerint – vagy a fordító, vagy a kiadó, esetleg magyarázatként (?) írta azt, hogy “tehát a magyarok”. Ezzel a “magyarázattal” sem tudok azonosulni, de azt különösen helytelenítem, ha valakik így játszanak jó szándékú emberek érzelmeivel (is). Mert ez a “technika” semmiben sem különböznék attól, ami ellen ezek az emberek hősi harcot vívnak. Semmiféle cél nem szentesít tisztességtelen eszközt.

Van arra elégséges tisztességes bizonyíték, hogy hunok (is) vagyunk. Nem szükséges hazudni – hacsak nem akarunk szebbnek látszani, mint valóban vagyunk és ebből anyagi, sőt más egyéb hasznot húzni. Viszont a tudomány útja néha rögzös – ezt lehet tudni, de a tisztességes ember számára csak ez az út a járható.

Persze, feltehetőleg úgy vagyunk hunok, amint Mao Tun írta. Eleink biztosan részei voltak a sok ezer éves hun világnak és nyilván nyelvünk is nagyban rokonítható az ott leginkább beszélt nyelvhez. De éppígy vagyunk kelták, szkíták, avarok is. Hiszen biztosan bennünk is élnek, akkor is, ha kunok, alánok, szarmaták, palócok, vagy székelyek vagyunk.

Werböczy hármaskönyvében találtam ezt a mondatot: “Az erdélyi scithákról, akiket székelyeknek hívunk...” II. Szilveszter pápa III. Ottó császárhoz írott levelében Istvánt, mint a szkíták vitéz királyát említi. (I. Havett: Lettres de Gerbert. Paris, 1889. Gerbert levelei.)

Csak gyanítom, hogy akik ezen népek tudatos irtására szövetkeztek, azok találták ki (talán) nekünk a magyar népvét, esetleg pont azzal a céllal, hogy elfelejtessék velünk saját igazi múltunkat. Így kell elvágni egy népet valódi gyökereitől, hogy elpusztuljon. Az csak a mi tehetségünket és élni akarásunkat bizonyítja, hogy ezzel a népnévvel is még mindég élünk.

Vagy tiltakozásul (védekezésül?) kitaláltuk ezt a népvét a kínai fordítás elterjedése miatt?

Végezetül ide kívánczik még egy gondolatsor. Nem vagyunk rokontalan kis nép, hiszen rokonunk a sok és igen gazdag hun rokonnép egész Euráziában az írektől, akik magukat kelta

magyaroknak is nevezik, és a baszkoktól egészen a japánokig. Ezek többsége vérrokonunk is – gens Hunorum. A hun birodalmi gondolat szellemében, a többi a natio Hunorum, vagy Hungarorum, a Kárpát-medence körzetében pedig a Megszentelt Korona Népe. Ez utóbbiak itt élnek mind Közép-Európában. Nem mindannyian véreink – csak részben. De közös a történelmünk – sok száz éve, jövőnk is csak közösen van.

Íme, egy rövid kis magyarázat arról, hogy az „Altertum” professzora miért mondhatta azt, hogy az „Altertum”-ban nincs magyar – *amiben lehet, hogy igaza van.*

Minden esetre addig is, amíg ez így van, mondjuk inkább, hogy - *korai magyar történelmünk. Mert az biztosan van.*

Az utolsó szó jogán

Egyesületünk tagja, Hideo Matsumoto az úgynevezett „marker (jelző) gének” kutatása során, bizonyította, hogy a japánok írott őstörténete, amint a „KO-DZSI-KI” írja (Kazár Lajos, egyesületünk tagja fordításában: „Régi történetek feljegyzései” – Magyar Történelmi Társulat – Sydney Australia – 1982. ISBN 0 95927900 0 8), valóban a Bajkál-tó körzetéből indul, és bizonyította népe egész útját - onnan mai hazájukig.

Amikor Lázár János magyar miniszterelnök, a mostani japán császár nagyapjával Tokióban találkozott, a császár említette neki, hogy ily módon a japán a magyarnak rokona. Magyarországon akkoriban nevetni illet az ekkora számárságon. Mai genetikusok kimutatják, hogy Árpád honfoglalóinak nagy része szintén a Bajkál-tó vidékéről származik.

Mostani magyar őstörténeti találkozónkon megismerhettük a genetikusok azon eredményét is, amely szerint őseink *egy része* – nemcsak Árpád népe vonatkozásában, hanem az előtte itt őshonos földművesek esetén is – a Bajkál-tó vidékéről származik, miáltal még kínaiakkal is rokonságban állunk, mintegy 2%-ban. Valaki azt is bizonyítja, hogy ezek az ősök, egy mára kihalt finnugor nyelvet beszéltek. Egyes csoportjaik tovább mentek Közép-Ázsiába, ahonnan finnugor nyelvet beszélő őseink egy része Észak felé vonult, és – némileg átalakítva, de – megőrizte ősei nyelvét. A mai magyarnak rokona a volgai tatár és a baskír is, III. Béla királyunknak is baskírok az ősei. Árpád népe 30-100 ezer fő lehetett, többségük nőikkel együtt érkeztek. Nagy részük török nyelvű volt (a baskír is az) és belőlük lett itt nálunk a vezető réteg. Az így kialakult Kárpát-medencei magyar birodalom népe tehát európai, Árpádék korában, sőt, még korábban is.

Ezek az adatok egyelőre még megerősítésre szorulnak, de a tudomány gyors léptekkel halad előre, mert az ázsiai és a közép-ázsiai vonal vizsgálata újabban nagyon érdekli a németeket és az amerikaiakat is. Szekeres István meg írástörténetileg bizonyítja, hogy Árpád népe nem lehetett török nyelvű, mert írásukban több olyan hangzó jele van, ami egyik török nyelvben sem fordul elő.

Bő ismereteket szerezhettünk a lovak genetikájáról is, aminek természetesen fontos szerepe lehet a mi korai történetünkben is, hiszen az egyértelműen a lovas népek körébe, a *lovasműveltségbe* vezet.

A genetikusok véleménye eltér a statisztikusokétól. Genetikusok szerint egy adat is lehet az egészre jellemző, feltéve, hogy a minta kiválasztása *helyes*. A statisztikában azt tartjuk *helyesnek*, ha a mintavétel nagysága legalább egyharmada a megfigyelt sokaságnak.

Lehet, hogy egy év múltán ezt a dolgozatot egészen másként kell majd megírni. Engedjük magunkat meglepni. Ugyanis, úgy tűnik: *szeretnek találkozni a párhuzamosok.*

Zürich, az Úr 2019-ik évének szelek hava (tavasz hó) 25-ik napján

MELÉKLET

A MAGYAR NEMZET, A NATIO HUNGARORUM A KORONA TESTE:

Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae, amihez jön a király a *Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae*, tehát csak *a feje*, a kettő együtt a Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae, *a korona egész teste*.

A Corpus, a test több tagból (Membrum) áll. Az egyik tag a *Gens Hungarorum*, ami inkább megfelel a nyugatiak nemzetének, de ez nálunk csak *a hunok vérszerinti közössége* (palócok, székelyek, kunok stb.), tehát *egy Membrum, egy törzsszövetség, amiben több nemzetiség van*. Hozzájön a többi tag, azaz Membrum, a többi nemzetiség (együtt képezhetnek szintén egy-egy törzset, több törzs egy-egy törzsszövetséget): a tót, a román, a zsidó stb., amennyiben a magyar állam polgárai akarnak (tudnak) lenni. Ami tehát a Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae – ami így a történelmi alkotmányunk szerint: az (EGYETEMES teljes) *MAGYAR NEMZET*. *Igaz akkor is, ha nincs Caput – vagy a „Caput” kormányzó, vagy köztársasági elnök.*

Jegyezzük meg, hogy minden nemzet joga megnevezni önmagát és a többit. Ma már magyaroknak is nehéz megérteni mindezt, mert nem tanuljuk. De ügyelnünk kell: a jogszabályokat nálunk is pontokba, paragrafusokba foglalták. Csak az alkotmány „történelmi”, ami azt jelenti, hogy a *Corpus Juris Hungarici-ben (a Magyar Törvénytarban), megtalálható a Magyar Történelmi Alkotmány*. A mi alkotmányunk nem pontokba foglalt, karta alkotmány. A történelmi alkotmány *szellemében* kell cselekedni, *a szellemét* kell felfogni, *az egészét kell érteni*. Deák Ferencről feljegyezték, hogy jurátus, tehát egyetemista korában, ha felolvastak egy sort latinul a Magyar Törvénytárból, akkor fejből ott folytatta latinul. A magyar országgyűlésben mindenkinek latinul kellett felszólalnia. Ez volt az igazi nemzeti-nyelvi egyenrangúság - az Európa közepén több mint ezer éven át fennálló – keresztény, nagy Magyar Királyságban.

NÉHÁNY FOGALOM

a Magyar Történelmi Alkotmány alapján a Corpus Juris Hungarici – a Magyar Törvénytárból **HELYES MAGYAR FORDÍTÁSBAN** és értelmezésben

SACRA REGNI HUNGARICI CORONA

Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája

(Szentkorona, Magyar Korona?)

REX HUNGARORUM

Hunország (Hunok Országának) királya

(Magyar király?)

CAPUT SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Ország) Megszentelt Országkoronája *Feje* (a király, vagy a köztársasági elnök)

SACRA CORONA RADIX OMNIUM BONITUM ET JURIIUM

A Megszentelt Korona minden jog és tulajdon forrása

MEMBRA SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Országának) megszentelt Országkoronája *Tagja*;

amit valamennyi együtt alkot, az az EGÉSZ (teljes) MAGYAR NEMZETET

GENS HUNGARORUM (egy MEMBRA)

a Hunok (vérszerinti) Közössége. (A nemes magyar nemzet?) Nincs egyetemlegesen elfogadott magyar fordítása. (Egy CSALÁD, egy NAGYCSALÁD, egy NEMZETSÉG, egy TÖRZS, egy TÖRZSSZÖVETSÉG – mint pl. Árpád honfoglaló népe (Vérszerződés!), pl.: palóc, székely, kun, avar, besenyő, szarmata, herény, csécsény, kazár, matyó, jász, hun stb. stb. Külön-külön és együtt is, NEMZETISÉGÜK: magyar)

CORPUS SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája *Teste*. Valamennyi MEMBRA együtt, ha akarja és - az állam polgára. Kivétel ez utóbbi alól, ha valakit kényszerítenek állampolgársága elhagyására; de azért őt a Korona misztikuma ide tartja. Ide tartozik a korona többi tagja is: szász, tót, sokác, bunyevác, horvát, szlovén (sclavon), szerb, rác, cigány, román, zsidó, rutén, hucul stb. Nemzetiségük szász, tót, sokác, bunyevác, horvát, szlovén, szerb, rác, cigány, román, zsidó, rutén, hucul stb. Ha hozzávesszük a királyt (CAPUT, a FEJ), a gens hungarorum-mal együtt a MAGYAR NEMZET.

TOTUM CORPUS SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE – Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája *Egész Teste* – ami az

EGYETEMES (teljes, EGÉSZ) *MAGYAR NEMZET* – IDE TARTOZHAT BIZONYOS
ESETBEN MÉG AZ IS, AKI NEM ÁLLAMPOLGÁRA A MAGYAR ÁLLAMNAK.